

Sygn. akt VII U 1387/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2016 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

Protokolant Urszula Kalinowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 listopada 2016 r. w W.

sprawy S. P. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o wcześniejszą emeryturę (z warunków szczególnych)

na skutek odwołania S. P. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 12 lipca 2016 r., znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

S. P. (1) w dniu 16 sierpnia 2016 r., złożył za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., odwołanie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 12 lipca 2016 r., znak: (...), na mocy której organ rentowy odmówił mu prawa do wcześniejszej emerytury – z warunków szczególnych.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony podniósł, że organ rentowy odmówił mu prawa do nabycia świadczenia emerytalnego z uwagi na fakt, że nie udowodnił 15 – letniego stażu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze. Odwołujący wskazał, że w okresie od 10 września 1973 r. do 12 grudnia 1978 r. oraz w okresie od 1 czerwca 1979 r. do 30 czerwca 1991 wykonywał pracę w szczególnych warunkach. Początkowo w Państwowym Ośrodku (...) w N., a następnie w (...) Spółdzielni (...). Odwołujący podkreślił, że prace, które wykonywał wymienione są w dziale XIV poz. 16 wykazu A Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. pod nazwą „prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych”. Dodatkowo ubezpieczony wskazał, że w okresie od 10 września 1973 r. do dnia 12 grudnia 1978 r. dodatkowo zajmował się wymianą stężonego kwasu siarkowego i jego oczyszczaniem, a praca ta wymieniona jest w dziale XIV poz. 13, wykazu A ww. ustawy pod nazwą „praca w akumulatorowniach: opróżnianie, oczyszczanie i wymiana stężonego kwasu siarkowego i płyt ołowianych”. Wnioskodawca wskazał także, że w jego dokumentach pracowniczych posługiwano się różnymi nazwami stanowisk pracy: monter ciągnikowy, magazynier, kontroler jakości produkcji oraz główny mechanik-konserwator. Jednak zmiana nazw stanowisk wiązała się z kwestiami czysto organizacyjnymi, natomiast faktycznie wykonywana praca nie ulegała zmianie mimo zmiany nazwy stanowiska. Ponadto ubezpieczony wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania odwołującego się i świadków na okoliczność pracy odwołującego w szczególnych warunkach, charakteru tej pracy i okresów jej wykonywania. Na potwierdzenie powyższych okoliczności, odwołujący przedłożył kserokopię dokumentów z akt

osobowych przechowywanych w zbiorze akt (...) S.A., następcy prawnego (...) N. (odwołanie wraz z załącznikami, k.2-17 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., w odpowiedzi na odwołanie z dnia 5 września 2016 r. wniósł o jego oddalenie.

Organ rentowy w uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie podniósł m.in., że ubezpieczony nie spełnia przesłanek z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, albowiem nie legitymuje się wymaganym 15 – letnim stażem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, warunkującym prawo do świadczenia. Wskazał, że nie uwzględnił do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia odwołującego od dnia 4 września 1970 r. do 12 grudnia 1978 r. w Państwowym Ośrodku (...) w N. oraz od dnia 1 czerwca 1979 r. do 30 czerwca 1991 r. w (...) Spółdzielni (...) w Z.. Organ rentowy podkreślił, że charakter wykonywanych prac oraz stanowisko pracy podane w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach, wystawione przez (...) nie odpowiada ściśle treści powołanej przez pracodawcę pozycji 16 i 25 Działu XIV, wykazu A, stanowiącego załącznik do Uchwały Zarządu Głównego (...) z dnia 25 lipca 1983 r. Dodatkowo organ rentowy wskazał, że ogólny staż pracy wnioskodawcy na dzień 1 stycznia 1999 r. wynosi 28 lat, 2 miesiące i 11 dni, w tym żadnego okresu pracy w szczególnych warunkach. Z tych też względów Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił ubezpieczonemu prawa do dochodzonego świadczenia (odpowiedź na odwołanie, k.18 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony S. P. (1), urodzony w dniu (...), złożył w dniu 14 czerwca 2016 r. w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniosek o wcześniejszą emeryturę z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Do powyższego wniosku ubezpieczony załączył kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych wraz z dokumentacją potwierdzającą te okresy (wniosek z dnia 14 czerwca 2016 r. wraz z załącznikami, tom I, k. 1-15 a.r.).

Organ rentowy po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego ustalił, że ubezpieczony nie spełnia warunku dotyczącego stażu pracy w warunkach szczególnych (tj. 15 lat pracy w warunkach szczególnych), gdyż na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił wymaganego okresu takiej pracy. Z tych też względów organ rentowy decyzją z dnia 12 lipca 2016 r., znak: (...) odmówił ubezpieczonemu prawa do dochodzonej emerytury. Do stażu pracy organ rentowy nie zaliczył ubezpieczonemu okresów zatrudnienia od 4 września 1970 r. do 12 grudnia 1978 r. z uwagi na brak świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawionego przez pracodawcę, okresu od 1 czerwca 1979 r. do 30 czerwca 1991 r., od 4 lutego 1977 r. do 23 grudnia 1983 r., od 2 września 1985 r. do 24 lipca 1988 r. oraz w okresie od 5 listopada 1990 r. do 31 grudnia 1998 r., ponieważ charakter wykonywanych prac oraz stanowiska pracy podane w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach, wystawionych przez (...) Spółdzielnię w Z., nie odpowiada ściśle treści powołanej przez pracodawcę pozycji 16 i pozycji 25, dział XIV wykazu A stanowiącego załącznik do Uchwały Zarządu Głównego (...) z dnia 25 lipca 1983 r. Jednocześnie na podstawie załączonych dokumentów organ rentowy uznał za udowodniony ogólny staż pracy odwołującego w wymiarze 28 lat, 2 miesięcy i 11 dni okresów składkowych i nieskładkowych (decyzja z dnia 12 lipca 2016 r., tom I, k.25-27 a.r.).

Ubezpieczony S. P. (1) od niekorzystnej dla siebie decyzji organu rentowego z dnia 12 lipca 2016 r. złożył odwołanie do tut. Sądu, inicjując niniejsze postępowanie sądowe, w toku którego ustalono, że:

Początkowo S. P. (1) był zatrudniony w (...) jako magazynier mechanik. W czerwcu 1979 r. gdy powstała Spółdzielnia (...), odwołujący został tam zatrudniony na stanowisku mechanika samochodowego oraz mechanika maszyn i urządzeń rolniczych. Ubezpieczony był pracownikiem najemnym, podlegającym pod Kodeks Pracy. W czasie reorganizacji spółdzielni, odwołujący został jej członkiem. Nie pamięta aby wpłacał z tego tytułu udziały czy wpisowe. Nie otrzymywał wynagrodzenia z tytułu uczestnictwa w zyskach. Brał udział w walnych zgromadzeniach Spółdzielni z prawem głosu. Odwołujący pracował w godzinach 7.00-15.00, w tym między innymi w kanale, wykonywał też pracę przetwórczego w szczególności po godzinach pracy, a w sezonie letnim był oddelegowywany do obsługi linii mechanicznych i przebiegania truskawek. Podczas wszystkich prac, ubezpieczony miał kontakt z dwutlenkiem siarki. W okresie żniw naprawiał kombajny i ciągniki rolnicze w terenie, na polach. W zakładzie

było 5 ciągników rolniczych, 2 samochody ciężarowe, prasa do słomy, kombajn B., K.z przyczepą i Z.. Odwołujący pracował nie tylko w kanale remontowym, gdzie dokonywał napraw skrzyni biegów, ale także na polu, hali produkcyjnej, w chłodniach, jak również przy naprawie kontenerów (...), rozrzutnika obornika, osprzętów rolniczych, taśmy produkcyjnej oraz płuczki do płukania owoców. Kanał remontowy znajdował się na zewnątrz budynku. Ubezpieczony składał raporty i sprawozdania z wykonywanej pracy. Jego wynagrodzenie było godzinowe. Miał ustaloną stawkę zaszerogowania. Świadcstwo pracy otrzymał jako główny mechanik, mechanik konserwator. Nie wydano mu świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych (zeznania odwołującego, k.57-59 a.s. akta osobowe odwołującego, k.44 a.s.).

Na rozprawie w dniu 9 listopada 2016 r. pełnomocnik organu rentowego wniósł o oddalenie wniosku o przesłuchanie świadków z uwagi na treść zeznań odwołującego, które jednoznacznie wskazują, że był członkiem spółdzielni, a to powoduje, że okresu tego nie można zaliczyć do pracy w warunkach szczególnych, a w konsekwencji odwołujący nie udowodnił 15 – letniego okresu pracy w warunkach szczególnych.

Sąd postanowił oddalić wniosek o przesłuchanie świadków. W ocenie Sądu przesłuchanie świadków nie było konieczne do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, z uwagi na fakt, że ubezpieczony dokładnie przedstawił charakter wykonywanej pracy oraz fakty dotyczące członkostwa w (...) Spółdzielni (...) w Z..

Przedmiotem dowodu są fakty o istotnym znaczeniu dla sprawy. Nie jest więc uchybieniem procesowym pominięcie dalszych dowodów, gdy w świetle zebranego materiału okoliczności istotne stały się między stronami niesporne, a dalsze dowody miałyby jedynie służyć naświetleniu okoliczności towarzyszących, nieistotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (zob. wyr. SN z 27.8.1970 r., II CR 377/70, Legalis). Co więcej, zgłoszenie dowodów dotyczące ustalenia faktów niemających istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy należy uznać za działanie zmierzające jedynie do zwłoki postępowania (art. 217 § 3 KPC) (zob. wyr. SN z 13.2.1997 r., I PKN 71/96, OSNP 1997, Nr 19, poz. 377).

Ocena, czy określone fakty mają dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie, zależy nie tylko od tego, jakie to są fakty, lecz także – a nawet w pierwszej kolejności – od tego, jak sformułowana i rozumiana jest norma prawna, która w rozstrzyganej sprawie została zastosowana. Każdy stan faktyczny jest bowiem oceniany w aspekcie określonego przepisu prawa materialnego, które to prawo wyznacza zakres koniecznych ustaleń faktycznych, jakie powinny być w sprawie poczynione i jednocześnie przepisy prawa materialnego mają rozstrzygające znaczenie dla oceny, czy określone fakty, jako ewentualny przedmiot dowodu, mają wpływ na treść orzeczenia (zob. wyr. SN z 26.7.2000 r., I CKN 975/98, Legalis).

Powyższy stan faktyczny, Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy, w tym w aktach rentowych i osobowych odwołującego, a także na podstawie wiarygodnych zeznań odwołującego S. P. (1).

Zeznania odwołującego, Sąd ocenił, jako wiarygodne, biorąc pod uwagę fakt, że ubezpieczony dokładnie określił na czym polegała jego praca w (...) Spółdzielni (...) w Z.. Zeznaniami odwołującego Sąd dał wiarę w całości, jako że są one spójne, logiczne, a także w pełni korespondują z treścią dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie S. P. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 12 lipca 2016 r., znak: (...) jest niezasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748 z późn. zm.) wskazuje, że ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1. okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2. okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do Otwartego Funduszu Emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w Otwartym Funduszu Emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Przy określaniu prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie ma żadnej swobody. Prace te ściśle i jasno określone są w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r., Nr 8, poz. 43) – zwane dalej rozporządzeniem w sprawie wieku emerytalnego. Na wykazach prac zawartych we wskazanym rozporządzeniu, nie kończą się jednak ograniczenia dotyczące uprawnień z tytułu wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Aby daną pracę uznać za wykonywaną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, pracownik musi ją wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy. Dodatkowo, zgodnie z powołanym rozporządzeniem, aby mężczyzna mógł nabyć prawo do emerytury powinien:

1. posiadać 25-letni okres zatrudnienia, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia);
2. wykonywać pracę wymienioną w wykazie A (Prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego), będącym załącznikiem do rozporządzenia;
3. osiągnąć wiek emerytalny wynoszący 60 lat (§ 4 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia) oraz
4. być zatrudnionym przez co najmniej 15 lat w szczególnych warunkach (§ 4 ust. 1 pkt. 3 rozporządzenia).

W myśl stanowiska wyrażonego w orzecznictwie, w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, warunki nabycia prawa do wcześniejszej emerytury muszą być spełnione łącznie w chwili wydania decyzji przez organ rentowy. W postępowaniu odwoławczym od decyzji odmawiającej prawa do tego świadczenia, sąd ubezpieczeń społecznych ocenia legalność decyzji według stanu rzeczy istniejącego w chwili jej wydania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07 lutego 2006 r., I UK 154/05). Wykonywanie pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze powinno być stwierdzone przez pracodawcę w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze lub w świadectwie pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 1997 roku, II UKN 417/97 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 roku, II UKN 598/00). Jednak w razie wszczęcia postępowania sądowego, toczącego się wskutek odwołania ubezpieczonego od odmownej decyzji organu rentowego w sprawie przyznania uprawnień do emerytury w wieku obniżonym dopuszczalne jest przeprowadzanie wszelkich dowodów dla wykazania okoliczności, mających wpływ na prawo do świadczenia. W postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być więc udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego.

Podkreślenia wymaga także, że świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest organem państwowym, ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast omawiane świadectwo pracy traktuje się w postępowaniu sądowym, jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki podlega kontroli zarówno, co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej. Ponadto z cytowanego powyżej § 2 Rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach szczególnych miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Brak zatem świadectwa pracy w warunkach szczególnych lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy, nie wyklucza dokonania ustalenia

zatrudnienia w takich warunkach innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego. Świadczenie pracy w szczególnych warunkach – jak już wyżej wskazano – nie jest wyłącznym dowodem służącym do wykazania charakteru świadczonej pracy. A co za tym idzie jego brak nie wyklucza ustalenia, że świadczona praca była pracą w szczególnych warunkach, z tym że ciężar wykazania tej okoliczności spoczywa na ubezpieczonym.

S. P. (1) legitymuje się niezbędnym okresem składkowym i nieskładkowym wynoszącym ponad 28 lat i ta okoliczność nie była podstawą odmowy przyznania emerytury. Sporne pozostawało natomiast posiadanie przez ubezpieczonego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w wymiarze co najmniej 15 lat.

Ostatecznie na mocy decyzji z dnia 12 lipca 2016 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie uwzględnił do pracy wykonywanej w warunkach szczególnych następujących okresów zatrudnienia odwołującego S. P. (1): od 4 września 1970 r. do 12 grudnia 1978 r. z uwagi na brak świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawionego przez pracodawcę, okresu od 1 czerwca 1979 r. do 30 czerwca 1991 r., od 4 lutego 1977 r. do 23 grudnia 1983 r., od 2 września 1985 r. do 24 lipca 1988 r. oraz w okresie od 5 listopada 1990 r. do 31 grudnia 1998 r., ponieważ charakter wykonywanych prac oraz stanowiska pracy podane w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach, wystawionych przez (...) Spółdzielnię w Z., nie odpowiada ściśle treści powołanej przez pracodawcę pozycji 16 i pozycji 25, dział XIV wykazu A stanowiącego załącznik do Uchwały Zarządu Głównego (...) z dnia 25 lipca 1983 r.

W ocenie Sądu Okręgowego w rozpoznawanej sprawie odwołujący nie spełnił warunków uprawniających do uzyskania prawa do wcześniejszej emerytury. Organ rentowy słusznie bowiem zakwestionował okres jego pracy od dnia 1 czerwca 1979 r. do 30 czerwca 1991 r. z uwagi na brak wykazania przez ubezpieczonego, że we wskazanych okresach czasu wykonywał on stale i w pełnym wymiarze czasu prace na mechanika w kanałach remontowych, tj. prace w szczególnych warunkach bądź w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów powołanego Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Na powyższą okoliczność Sąd przesłuchał odwołującego w charakterze strony oraz przeprowadził dowód z dokumentów osobowych i rentowych ubezpieczonego.

Ubezpieczony wskazał, że w ramach swojego czasu pracy wykonywał pracę również poza kanałami remontowymi np. w polu, w chłodni oraz przetwórni.

Organ rentowy w toku postępowania słusznie zakwestionował okres pracy odwołującego od dnia 1 czerwca 1979 r. do 30 czerwca 1991. w (...) Spółdzielni (...)w Z., albowiem w tym czasie odwołujący, jak wynika z zeznań ubezpieczonego oraz dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, a przede wszystkim z porozumienia zawartego w dniu 1 stycznia 1985 r. oraz deklaracji o przyjęcie na członka (...) Spółdzielni (...)w Z., będąc członkiem Spółdzielni nie pozostawał w stosunku pracy w rozumieniu przepisów Kodeksu pracy.

Należy również zaznaczyć, że prawa i obowiązki członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych są uregulowane w odmienny sposób, aniżeli prawa i obowiązki pracownicze. Aktem szczególnym regulującym wykonywanie przez nich pracy jest ustawa z dnia 16 września 1982 r. - Prawo spółdzielcze. W art. 155 § 1 tej ustawy stwierdza się, że zdolny do pracy członek spółdzielni ma prawo i obowiązek pracować w spółdzielni w rozmiarze ustalonym corocznie przez zarząd, stosownie do potrzeb wynikających z planu działalności gospodarczej spółdzielni. Zgodnie z art. 156 § 1 ustawy oprócz członków spółdzielnia może zatrudniać także ich domowników. Natomiast zatrudnienie osób niebędących członkami spółdzielni jest regulowane w art. 157 ustawy. Przepis ten stanowi, że spółdzielnia poza członkami i domownikami może zatrudniać stosownie do swoich potrzeb również inne osoby na podstawie umowy o pracę lub na podstawie innego stosunku prawnego, którego przedmiotem jest świadczenie pracy. Tak więc z przepisów tych wynika, że członkowie spółdzielni produkcyjnej i ich domownicy mogą świadczyć pracę na rzecz spółdzielni wyłącznie w oparciu o stosunek członkostwa. Umowa o pracę lub umowy cywilnoprawne mogą zaś być zawierane jedynie z osobami, które nie są członkami rolniczej spółdzielni produkcyjnej. Stanowisko powyższe potwierdzone zostało w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Między innymi w wyroku z dnia 16 listopada 2000 r., I CKN 311/00, Sąd Najwyższy stwierdził, że pomiędzy członkiem rolniczej spółdzielni produkcyjnej a spółdzielnią nie zachodzi odrębny od stosunku członkostwa stosunek pracy. Na tej podstawie można więc stwierdzić, że choć niektóre prawa i obowiązki

związane z wykonywaniem pracy członka spółdzielni mogą być podobne lub identyczne jak wynikające z zatrudnienia pracowniczego, to w sensie formalnoprawnym występują tu zasadnicze różnice. Z tego powodu nie można więc było przyjąć, że kontynuacja wykonywania pracy na tym samym stanowisku, po nawiązaniu stosunku członkostwa w spółdzielni, odbywała się na podstawie nawiązanej wcześniej umowy o pracę. Tym samym okres ten nie mógł zostać zaliczony do stażu emerytalnego, który wymagany jest do nabycia prawa do wcześniejszej emerytury (por. wyrok Sądu Najwyższego z 8 grudnia 2009 r. I UK 186/09).

Także w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2012 r., I UK 384/11, stwierdzono, że okres zatrudnienia w rolniczej spółdzielni produkcyjnej nie jest zaliczany do pracy w szczególnych warunkach wymaganych do uzyskania wcześniejszej emerytury. Jej członek nie jest bowiem pracownikiem, a tylko on ma prawo do takiego świadczenia. Sąd Okręgowy, rozpoznający niniejszą sprawę pogląd powyższy w pełni podziela. W konsekwencji Sąd uznał, że skoro ubezpieczony w okresach pracy dnia 1 czerwca 1979 r. do 30 czerwca 1991 r. nie miał statusu pracownika, a wykonywał pracę w ramach stosunku członkostwa, to okresu tego nie można uznać za okres pracy w szczególnych warunkach. Okoliczność ta wpływa na prawo ubezpieczonego do emerytury, albowiem nie udowodnił on przed Sądem wymaganego do nabycia tego prawa do emerytury okresu pracy w szczególnych warunkach.

W świetle tak poczynionych ustaleń, Sąd Okręgowy wywiódł, że zaskarżona decyzja organu rentowego była trafne i z tych względów na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie, o czym orzekł w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)